

İşçi Demokrasisi Partisi yerel yönetim programı

Kâr amaçlı değil ihtiyaç odaklı, sermayeden değil emekçiden yana bir belediyecilik!

İşçi Demokrasisi Partisi yerel yönetim programı

I.) Emekçiler niçin bir yerel yönetim programına sahip olmalıdır?

Enflasyon yeniden bir canavara dönüşüyor, en iyimser beklentiler dahi ücretlerimizin eriyeceğini söylüyor. Asgari ücret ise hem yoksulluk sınırının altında hem de en az ücret değil, çoğumuzun çalıştığı ortalama ücret haline geliyor. İhtiyaçlarımız çok olmasına rağmen, dış borç ve kriz fabrikaların kapanmasına ve işten çıkarmaların artmasına sebep oluyor. Üretim azalacak, fabrikalar kapanarak çerez fiyatına yabancı şirketlere satılacak. İşsizliğimiz artarken en şanslı olanlarımız ise asgari ücret ya da onun biraz üzerinde bir ücretle sefalet koşullarına mahkum edilecek.

Krizin karanlık tablosu bizi bu ürkütücü geleceğe sürüklerken, tek adam rejiminin belediyelere kayyum atama “yetkisi”, seçim güvensizliği ve düzen partilerinin en temel sorunlarımıza kulak tıkayışı kimimizi yerel seçimlere dair umutsuzluğa ve seçimleri önemsizleştirmeye sürüklüyor.

Unutmayalım ki kriz bir başarısızlıktır. Kapitalizm denilen patronlar rejiminin mutlaka girmek zorunda olduğu bir bataktır ve tek adam rejiminin baskısı ve tehdidi ile basitçe atlatılabilecek bir şey değildir. 16 yıldan uzun süredir iktidarda

olan AKP bizlerin hayatını etkileyen hiçbir başarıya imza atamadı. Başarılı olduğu tek iş işçi düşmanlığı oldu. Krizden çıkış için de daha büyük bir işçi düşmanlığını hayata geçirmeyi hedefliyorlar. Bu yüzden Türkiye daha iyi bir yere ulaşacaksa bu yolu ancak işçiler açabilir.

Kriz bir başarısızlıktır dedik. Bu başarısızlık patron düzeninin kaderi olduğu gibi, tek adam rejiminin de beceriksizliğini göstermektedir, ona alın yazısı olarak yapılmıştır. AKP'nin MHP desteği ile kazandığı Cumhurbaşkanlığı ve referndlara rağmen İstanbul ve Ankara gibi büyük şehirleri kaybetme ihtimali tek adam rejiminin sorgulanması sonucunu doğurabilir. Bu yüzden yerel seçimler Erdoğan'ın karşısında bir aday olmaksızın kendi sistemini oylatacağı bir seçime, yani bir plebisite dönüşme dinamiğine sahipti. Ancak CHP'nin İYİ Parti'ye, işçiden emekçiden yana olduğunu söyleyenlerin de CHP'ye yönelmesi ve MHP'nin AKP'nin arkasında durması ile bu ihtimal zayıflamış durumda.

Sermaye partileri ve onların belediye başkan adayları yoksulluğumuzu bir oy potası haline çevirmeye bile çalışmıyorlar. Biz ise, yalnızca patronların belirleyici olduğu bir yerel seçime sürüklenmek istemiyoruz.

Tam da bu zorluklar ve imkansızlıklar biz işçi ve emekçileri yerel seçimlerde daha da aktif olmaya, söylenmeyeni söylemeye itiyor. Krizden işçinin çıkarına olmayan bir çıkış yalnızca bizim yıkımımızla mümkün olabilir. Emekten yana olanlar düzen partilerine değil, emekten yana bir programa yönelmelidir.

Kâr odaklı, sermayeden yana hiçbir belediyecilik anlayışı acil ihtiyaçlarımızı yerine getirmez, yerine getirmediği gibi bunları dışlayacak şekilde örgütlenir. Çünkü bu anlayışın öznesi sermaye sahipleridir, patronlardır. Zaten, bu anlayışta belediyenin kendisi çöp toplama ve temizlikten, konut ve işyeri inşaat izni ve ruhsatı verilmesine; emlak vergisi toplama işinden, bir dizi ihalelerin özel şirketlere verilmesine kadar birçok konuda bir "patron" konumundadır. Bu belediyelerde taşeronlaştırmanın devamı özelleştirme, özelleştirmenin devamı ise sendikasızlaştırma olarak gelir. Ve "patron" belediye, yüzünü bu sefer de belediye işçilerine karşı hak gaspları ile gösterir.

Sermaye partilerinin aldatmacasına karşı savunmamız gereken kaynak yaratıcı, yönlendirici, düzenleyici, katılımcı; çevreye duyarlı; Kürt halkının ve tüm ezilen kesimlerin demokratik taleplerini benimseyen; kadın-erkek eşitliğini ve kadına pozitif ayrımcılık anlayışını gözeten ve emekçi kesimlerden yana bir yerel yönetimdir. Böyle bir yerel yönetim çağrısı *belediyelerde emekçi denetimi, herkese bir konut, belediyelerde kadına eşit temsil, söz ve karar hakkı, herkese parasız sağlık ve eğitim, kâr gözetmeyen güvenli toplu ulaşım, ekolojik yıkım ile mücadele, belediye çalışanlarına ve bütün emekçilere insanca ücret, sigorta ve sendika hakkı* gibi taleplerimizin sahiplenilmesinin yolu açılabilir.

Düzen partilerine karşı, bulunduğumuz her alanda *Yerel Seçimler için Acil Taleplerimiz*'i ifade eden bir programın çağrısını yaparak, emekten yana tüm kurumlara böyle bir program etrafında ortak bir çalışma yapmanın teklifini sunmalıyız. Krizden çıkmak ve demokratik haklarımızı savunup genişletmek için *Yerel Seçimlerde Acil Taleplerimiz*'e sarılmamız gerekiyor.

Patronların belediyecilik anlayışı yolsuzluklarla, beceriksizliklerle, seller, çöken yollar, her yerin betonlaşması ve kadro yalanıyla açığa çıkmalı çok oldu. İşçi ve emekçiler belediyelere baktıklarında bunları açıkça görüyorlar. Çünkü kral çıplak!

Krizin enkazının altında kalmamak ve acil taleplerimizde anlaşabildiğimiz tüm işçilerle ortak çalışma örebilmek için 31 Mart yerel seçimleri bir olanak olmayı hâla sürdürüyor.

II.) Yerel seçimler için acil taleplerimiz

1. Belediyelerde emekçi denetimi

- Seçenlere, seçtiklerini geri çağırma hakkı!

- Her düzeyde işçi denetimi!
- Bütün defterler ve kayıtlar açılsın!
- Gizli meclis toplantılarına hayır!
- Belediye meclisleri mahallelerden tek tek seçilmiş ve seçmenler tarafından geri alınabilen temsilcilerden oluşsun!
- Seçilmemiş bürokratların denetimindeki belediye encümeni lağvedilsin!
- Belediye zabıtasının görevleri emekçiler ve ev kadınları tarafından seçilmiş semt komitelerine devredilsin!
- Belediye emekçileri değil, emekçiler belediyeyi denetlesin!

2. Herkese bir konut

- Bir konut, herkesin toplumsal hakkıdır! Herkes için suyu, elektriği, merkezi ısıtması olan depreme dayanıklı sağlıklı konut!
- Boş arazi ve konutlar işçi denetiminde ihtiyaç sahiplerinin kullanımına açılsın!
- Belediyeler, herkese bir konut için toplu konut kooperatifleri kursun!
- Kâr elde etmek amacıyla uygulanan “kentsel dönüşüm” projelerine, ranta dayalı

çarpık kentleşme uygulamalarına son verilsin!

3. Kadının, erkek egemen toplumsal sistemden kaynaklı mağduriyetine duyarlı bir belediyecilik!

- Belediyelerde kadınlara eşit temsil, söz ve karar hakkı!
- Belediyelerde kadın meclisleri!
- Mahallelerde, kadınların sağlık sorunlarına ilişkin danışma ve hizmet merkezleri!
- Dayığa, şiddete maruz kalan kadınlara kadın sığınma evleri!

Çocuklar sadece kadınların değildir; çocuğun bakımından yalnızca anne ve büyükanne sorumlu değildir;

- Her mahalleye kadınlar ve erkekler için 24 saat hizmet veren yuva, kreş, çamaşırhane, çocuk bakımevi!
- Ucuz ve temiz yemek yenebilecek yemekhaneler!

4. Herkese ücretsiz sağlık, ücretsiz eğitim

- Sağlık, özel hastanelere bırakılamaz! Donanımsız Kent Hastaneleri değil, tam teşekküllü bir devlet hastanesi!

- Sağlıksız üretim yapan ve işçi sağlığını tehdit eden işyerlerinde üretimi durdurma ve önlem alınıncaya kadar engelleme hakkı!

- İşsizler, çocuklar ve yaşlılar başta olmak üzere herkese parasız ve kaliteli sağlık hizmeti!

Eğitim ihtiyacına öncelik veren ve eğitimi parasız, demokratik ve kaliteli hale getiren bir belediye;

- Eşit, ücretsiz, bilimsel, anadilde eğitim

5. Ekolojik yıkımla mücadele eden bir belediye

- Müteahhitler için imar planı değil, yeşil alan ve çocuk parkları için düzenleme!

- Çevreye zarar veren tüm fabrikalara göstermelik değil, gerçek denetim! Denetim kamu tarafından yapılsın ve istihdam yaratılsın!

- Çevreyi kirleten, arıtma yapmayan, boşa atık üreten fabrikalar işçilerin denetiminde kamulaştırılsın!

- Müteahhitlerin yıkımlarıyla kanser olmaya son! Yıkılan ve yıkılması planlanan binaların tamamına yakınında kanser yapıcı maddeler mevcut. Tüm yıkımlar Asbest'e karşı belediyeler tarafından denetlensin!

- Depreme karşı güvenli konutlar için, müteahhit rantı/yıkım değil, bina güçlendirme!

- Çöpe atacak tek kuruluşumuz yok! Yurt dışından çöp/hurda ithalatına son! Belediyeler ham madde olarak kullanmak üzere, cam, metal, plastik, kağıt ve yağ gibi atıkların toplanmasını sağlayarak kendisine kaynak oluştursun!

- Su havzaları, mera ve orman arazilerinin satılması ya da kiralanması yasaklansın! Başta su havzaları olmak üzere tüm doğal kaynaklar kâr değil, ihtiyaç için kamu tarafından kullanılсын, korunsun!

6. Kâr gözetmeyen, güvenli toplu ulaşım

- Güvenli, kâr gözetmeyen bir ulaşım için toplu taşımacılık! Dolmuş rantı değil, belediye otobüsü ve güvenilir raylı sistem!

- Raylı sistemlerin teknik raporları ve bakım düzenleri halka açılсын! Belediyeler bu denetimlerden doğrudan sorumlu olsun!

- Taksi plakası rantına, taksilerde güvencesiz çalışmaya ve mafyalaşmaya son! Plakalar kamulaştırılсын, şoförler kamu çalışanı haline gelsin, taksiler güvenilir ve daha ucuz hale getirilsin!

- Yolu yapılmamış tek bir semt kalmasın!

- Yolda geçen zaman iş süresinden sayılсын!

7. Belediye çalışanlarına ve bütün emekçilere yeterli ücret, sigorta ve sendika hakkı

- Sendikasızlaştırmaya, taşeronlaşmaya hayır! Tüm işçi ve emekçiler için

sendikalaşma hakkı; örgütlenme önündeki tüm engeller kaldırılсын!

- İşten çıkarmalar yasaklansın! Sigortasız, kayıt dışı çalıştırma ve çocuk emeği yasaklansın! İşsizlik ve kayıt dışı ile mücadele belediyelerin de işidir!

- Ücretlerde azaltma olmaksızın iş saatleri kısaltılsın. Tüm işler çalışan nüfus arasında paylaştırılsın! Haftalık çalışma süresi 35 saat olsun!

- Çıraklara, genç işçilere, kadın işçilere farklı ücret uygulamasına son! Eşdeğer işe eşit ücret!

8. Belediyelerden anadilde yararlanma hakkı

9. Belediyeler krize ve işsizliğe karşı istihdam olanakları yaratmalıdır

- Kadro yalanına, torpil için yapılan manasız mülakatlara son! Tüm belediye çalışanlarına kadro ve iş güvencesi! Belediyelerdeki özelleştirme ve taşeronlaştırılmaya son! Belediyelere bağlı çalışan tüm taşeron işçiler belediyenin kadrolu işçisi olsun!

- Belediyelerde çalışan işçilerin işten çıkarılmaları yasaklansın!

- Zam şampiyonu olan market zincirleri için değil, yoksullar için belediyecilik. TANSA (Belediye Tanzim Satış Mağzaları) yeniden açılsın! Aracısız temin edilen gıda ve diğer tüketim ürünleri en ucuz şekilde halkla buluşsun!

- Sağlıklı ve ucuz gıdaya ulaşım için tarıma uygun araziler ve bostanlar halkın kullanımına açılsın. Bu alanlara imar izinleri verilmesin!

Kaynak mı?

- Vergi, patronlardan, zenginlerden alınsın!
- Yolsuzluk yapanın malları kamulaştırılsın!
- İç ve dış borçlar ödenmesin!
- Dış borca, patrona teşvike, faize, hortumcuya, savaşa değil emekçiye bütçe!

III.) Patronların belediyesi derken bahsettiğimiz nedir?

Belediye diyince normal şartlarda aklımıza halkın ihtiyaçlarını karşılayan hizmet yapıları geliyor olsa da gerçeklik hiç de o yönde değil. Bugün çıplak gözle baktığımızda AKP belediyeciliğinin ihaleler ile hemşeri/akraba zengin etme kurumları haline geldiğini görebiliyoruz. AKP belediye yasasında yaptığı onlarca değişiklik ve uygulamaları ile halkın ödediği vergileri diğer kamu gelirleri ile beraber bir avuç inşaat şirketine pımlaladı.

AKP üç Y ile (yoksulluk, yolsuzluk ve yasaklar) mücadele edeceğiz diyerek iktidara gelmişti. O zaman da belediyelerin içerisine battığı yolsuzluklar Türkiye'deki işçi ve emekçileri o kadar bıktırmıştı ki, pek çok işçi eski düzen partilerini cezalandırarak AKP'ye oy vermişti. Geçilen süreçte sosyal yardımlara daha kolay ulaşılması ve cenaze hizmetleri gibi aslında belediye bütçesini hiç sarsmayacak ufak işlerin yapılması dahi yoksulların hayatını değiştiren büyük bir farktı. AKP belediyeciliğinin bir de kentsel dönüşüm adı altında toprak rantını açması, küçük ev sahiplerini geçici olarak daire sahibi yapıp, tarlalarını da daireye çeviren kimseleri bir süreliğine sevindirdi. Ancak şu anda daireler boş, tarım hiç olmadığı kadar kötü ve gıda ürünleri gittikçe pahalılaşp dışa bağımlılığımız artıyor. Yapılan yıkımlardan ötürü ciğer hastalıkları ve kanser vakalarında astronomik artışlar

yaşanıyor. Kentsel dönüşümün sağlığa etkisinin araştırılması ise yasaklanıyor, halk sağlığını önemseyen hocalarımız, araştırmalarının sonuçlarını yayımlamaları karşısında da cezalandırılıyorlar.

AKP belediyeleri Karadeniz'e sahil yolu yapmakla övünürken, Karadeniz tarımını bitiriyor. Artık o yollar (çökmedikleri sürece) çay ya da fındık taşımacılığı için kullanılmıyor. Karadenizliler için zenginleşme umudu olan yolların, yalnızca zengin Katarlılara orman arazilerinin satımı için kullanıldığını, sahil yolunun işsizlik ve adaletsizlik getirdiğini görüyorlar. Konyalılar yer altı suyunu hesapsızca çeken AKP belediyesinin gözü dönmüştüğü karşısında koca şehirde zemin çökmeleri yaşıyorlar. Kırşehir balığın tükenişini, İç Anadolu kaliteli ve değerli üzümünün artık para etmediğini görüyor, halkı yabancı firmaların yan sanayisine asgari ücretle üretim yapmak ya da işsiz kalmak ile yüz yüze bırakılıyor. Sağlık ve eğitimde yaşanan felaketlere karşı da susturuluyorlar.

Biz yine de tüm bunlara sebep olan belediyeciliğe AKP belediyeciliği demiyoruz. Çünkü belediyenin başında kim olursa olsun belediyeciliği patron belediyeciliği olarak yapıyor. CHP'nin İzmir Belediye Başkanı Aziz Kocaoğlu İzban işçilerine karşı hiç tereddüt etmeden AKP ile ittifak yapıyor ve işçilerin İstanbul ve Ankara'da aynı işi yapan kardeşlerinden daha az maaş almalarını istiyor. Rahatlığı ve yaşanabilirliği ile sevilen İzmir'i hiç ihtiyaç olmayan gökdelenler ile doldurup, İstanbul'dan stres ve trafik ithal ediyor. Aydın'ın CHP'li belediye başkanı Özlem Çerçioğlu da Aydın'da benzer bir yolu takip ediyor. "Topuklu Efe" her ne kadar vatandaş tarafından seviliyor görünse de o yalnızca zenginleri seviyor. Kardeşköy'de kanser olmamak, zeytinliklerini yitirmemek için AKP'nin atadığı valiye karşı direnen, polis saldırısına maruz kalan çoluk-çocuk, yaşlı, gariban köylülere bir ziyaret bile düzenlemiyor. Yok olan incir ve artan kanser vakalarına karşılık jeotermal santrallerin denetlenmesini istemiyor.

Sürekli seçim, sandık vurgusu yapan iktidar Kürt şehirlerinde sandığı tanımayıp "Kürt anasını görmesin" kinyile kayyumlar atadı. Öncesinde ödenekleri kesilen belediyelere şimdi kesenin ağzını açarak, halkı havuç ile terbiye etmeye çabalyorlar. Bu baskıcı uygulamalara karşı elbette ki Kürt işçi ve yoksul kardeşlerimizin yanındayız. Ancak yerinden yönetim, demokratik özerklik,

yerellik, kanton ve benzeri gibi doğrudan demokrasi olduğunu iddia ettiği onca savı belki de herkesten çok ama karmakarışık ve bolca kullanan HDP'nin belediyeçilik kavrayışının patron belediyeçiliğinden uzakta kaldığını söyleyebilir miyiz? Maalesef ki hayır. Haklı ve demokratik talepleri için HDP'yi destekleyen yoksul Kürtler HDP belediyelerinde hiç de işçi dostu uygulamalar ile karşılaşamıyorlar. Tekel işçilerinin niçin direndiğini hepimiz hatırlıyoruzdur. 4/C statüsüne karşı Tekel işçileri direnip İzmir ile Diyarbakır'ı kardeş ilan etmişlerdi. Oysa ki 4/C statüsünü Türkiye'de ilk uygulayan belediye de Diyarbakır belediyesi olmuştu. İşçilerinin mahkemeye başvurmaları sonucu mahkeme de - bir benzerine çok az rastlanacak bir şekilde - patronların çıkarı için Kürt partisinden yana olup işçileri haklı görmemişti. Diyarbakır'ın dönüşümü, Kırklardağı'na yapılanlar... Tüm bunlar kimseye ayırım yapmama iddiasındaki HDP'nin de işçiden yana olmadığını gösteriyor.

İşte bu sebeplerle belediyelerin halkın değil, partilerin dahi değil, patronların belediyeleri olduğunu söylüyoruz.

Erdoğan *"Bizim ecdadımız bırakınız geri olmayı, 150-200 yıl öncesinde Avrupa'nın önünde yer alıyor. Elbette halkın yanında olmanın bedeli vardır. Osmanlı bu bedeli ödemiştir."* diyerek anlaşılabilirdiği kadarıyla Osmanlı'nın halka hizmette Avrupa'nın çok önünde olduğunu, bu sebeple de halkını hiçe saymadığı için kimi bedeller ödediğini ima ediyor. Oysa ki Osmanlı'da garibanı önemseyen bir devlet yapılanması yoktu. Bu tip işler vakıflara bırakılmıştı. İlk belediye hizmetleri ise sahile yakın ticaret kentlerinde ortaya çıktı. Gerekçe de halka hizmet falan değil ticaret yapılırken malların yanmasını, salgın hastalıkların oluşmasını engellemektir. Bu sebeple itfaiye ve su/kanalizasyon ve benzeri hizmetler gerekliydi. Aynı şekilde İstanbul'da kurulan günümüz belediyelerine en yakın olan kuruluş da (Beyoğlu ve Galata 6. Daire-i Belediyesi) bugünkü Beyoğlu Belediyesi'nin binasında İstanbul'un en zengin bölgesi ve ticaret merkezinde kurulmuştu, İstanbul'un yoksul bölgelerinde değil. Aktifleşmesi ise 1877'de Kırım Savaşı'nda Osmanlı'ya yardım eden İngiliz ve Fransızların ikamet bölgelerine "hizmet" sunmasıyla oldu.

6. Daire'den bugüne çok zaman geçti. Artık belediyeler her yerde. Ancak yoksul

semtlerde olmasının sebebi de buralarda hizmete daha çok ihtiyaç duymamız değil. Buraların da zenginlere açılmasını sağlamak. Geçici yaratılan iş imkanları, belediye bütçesinin küçük bir kısmını kapsayan sosyal yardımlar ve benzerleri ise işin yalnızca makyajı. Üstelik durum Türkiye'ye özgü değil. Patronun olduğu her yerde, sosyal demokratların elindeki yerel yönetimlerde dahi durum böyle. 1970'li yıllarda dahi, demokratik olduğu söylenen ülkelerde yerel yönetimlerin işleyişinin antidemokratik olduğu ve küçük azınlıkların ekonomik çıkarları için kullanıldığını ifade eden çok sayıda örnek mevcut. Günümüzde de durumun benzer olduğunu söyleyebiliriz. Almanya gibi pek çok Avrupa ülkesinde de yerel yönetimlere ayrılan bütçenin azaltılacağına yönelik açıklamalar gelmeye başladı.

Türkiye'de belediyecilik her daim merkezi yönetimin baskısı altında ve burjuva anlamda dahi antidemokratik biçimlerle işledi. Öyle ki bir yerin şehir olup olamayacağını bile Ankara belirledi. Milletvekili sayısını arttırmak, belediye başkanlığını kazanmak vb. için şehirler birleştirildi ya da bölündü. Adnan Menderes'in "seçilirsem Aydın'a denizi getireceğim" vaadi sonucu, Kuşadası İzmir'den ayrıldı ve Aydın'a bağlandı. Kırşehir'de seçmenin tavrı beğenilmediği için Nevşehir'e bağlandı. Yerelin ihtiyaçları yerine iktidarın fırsat kollaması ve kendine yakın zenginlerin hizmetine sunabilmek için il ve ilçelerin sınırlarının yeniden çizilmesi yalnızca tarihimizin konusu değil. AKP iktidarı sırasında büyükşehirlerin kazanılması için merkez belediyelerin belirlenmesinde çevre köylerden gelen oylar da dahil edildi. 2013 yılında yayımlanan 6360 sayılı Kanun sonucunda 1564 belediyenin kamu tüzel kişiliği kaldırılarak belediye sayısında %53 azalmaya gidildi. Köy sayısı ise 34.283'ten 18.216'ya geriletildi. Bu değişikliklerin ikili bir sebebi vardı. İstanbul'da Gazi Mahallesi ile Sultançiftliği'nin birleştirilmesi ve Eminönü Belediyesi'nin Fatih Belediyesi'ne bağlanması gibi muhalefete daha az belediye bırakmak hedeflerden biriydi. Ancak bölgede yaşayan insanların yerel yönetimlere katılıp denetlemelerinin önünü kesmek, patronlara hizmetin en hızlı şekilde yapılmasını sağlamak asıl amaçtı.

Patron belediyeciliği sistemi AKP tarafından iyice kurumsallaştırıldı. Belediyelerin toplam vergi gelirlerinden aldığı pay Cumhuriyet tarihinden beri neredeyse sürekli olarak düşme eğilimindeydi. AKP ise bunu bir kural haline getirdi. Üstelik belediyelerin Anonim Şirketler kurma yetkisini de adeta bir zorunluluğa çevirdi. Böylece hizmet almak için ödediğimiz vergiler, patronlara vergi affı olarak

dağıtılırken belediyeler bütçelerinin yetersiz olduğunu bahane ederek kendilerine bağlı kar amacı güden Anonim Şirketleri kurdular ve burada da işçileri taşeron statüsünde tutup alabildiğine sömürerek patron haline geldiler.

Bir yandan patronlara ihalelerin daha kolay dağıtılması bir yandan da bizzat belediyenin şirketleri aracılığı ile patronlaşması, bu şirketlerin de taşerona iş verebilmesi mevcut belediye sisteminin yalnızca patronların karı için düzenlendiğini göstermektedir.

IV.) Emekçiden yana bir yerel yönetim nedir?

Kapitalist sistemde belediyeler her zaman patronların sistemine uygun şekilde işledi ve onlara hizmet etti. Bu belediye anlayışı burjuvaların ticaret güvenliği ve vergi toplama kolaylığı için, yoksul kitlelerin yerel sorunlarına, üretimin devam etmesi lehine kısmi çözümler getirdiği için oluştu ve gelişti. Geline noktada burjuvalar kanalizasyon, su ve elektrikten kazanılan tüm paya göz dikmiş durumdadılar. Bu sebeple belediyelerin kamu hizmeti yapmalarını değil küçülmelerini, özelleşmelerini istiyorlar.

AKP'nin belediyecilikteki esas gücü işte buradan geliyor. Sadece yandaşlara değil, zenginlerin geniş bir kısmına kamunun yapması gereken işleri ihale edip para dağıtıyor. Topladığı vergileri de patronların borcunu ödemek için kullanıyor.

Böyle bir sistem hiçbir acil sorunumuza yanıt veremeyeceği gibi işsizliği arttırıyor, pahalılığı arttırıyor ve halk sağlığını hiçe sayıyor. Yalnızca gelecek kuşakları değil, bugünü nasıl kurtaracağımızı dahi kestiremiyoruz. Mevcut düzen çürütüyor.

Biz kâr amaçlı değil ihtiyaç odaklı, sermayeden değil emekçiden yana bir yerel yönetimin acil bir ihtiyaç olduğunu düşünüyoruz. Merkezin kayyum atayabildiği, sınırlarını çizdiği bir merkezi yönetimi değil, ihtiyaçların nasıl karşılanacağını, kaynağın nereden bulunup nereye harcanacağını belirleyen işçiden yana bir yerel

yönetim istiyoruz.

İşçi Demokrasisi Partisi olarak bu sebeple **denetlenebilir, kar amacı gütmeyen, müteahhitler ve süpermarketlere değil halka çalışan bir belediye istiyoruz.** Bu yüzden bir kez daha tekrarlıyoruz:

İşçiden yana bir yerel yönetim **kaynak yaratıcı, yönlendirici, düzenleyici, katılımcı; çevreye duyarlı; Kürt halkının ve tüm ezilen kesimlerin demokratik taleplerini benimseyen; kadın-erkek eşitliğini ve kadına pozitif ayrımcılık anlayışını gözeten; ve emekçi kesimlerden yana bir yerel yönetimdir. Böyle bir yerel yönetim çağrısı belediyelerde emekçi denetimi, herkese bir konut, belediyelerde kadına eşit temsil, söz ve karar hakkı, herkese ücretsiz sağlık ve eğitim, kâr gözetmeyen güvenli toplu ulaşım, ekolojik yıkım ile mücadele, belediye çalışanlarına ve bütün emekçilere yeterli ücret, sigorta ve sendika hakkı** gibi taleplerimizin sahiplenilmesinin yolu açılabilir.